

perne tilside for Mildheden overfor mig. Jeg kan godt taale at tages saa haardt paa, som Principernes Integritet kræver det. Jeg beder, at ogsaa jeg maa see bort fra den Mildhed, der er mig vist og holde mig til selve Sagen. Det gjør det lidt vanskeligt for mig at besvare Udtalelserne fra den ærede Ordfører og de to ærede Medlemmer, som tilsammen have overtaget Paterniteten for den foreslaaede Bestemmelse, da der virkelig er en ikke ringe Forskjel mellem disse Udtalelser; thi medens den ærede Ordfører meente, at Bestemmelsen ikke skulde komme til Anvendelse, undtagen naar der var Tale om at henvende sig til Domstolene, saa have de to ærede Medlemmer, som talte sidst, givet den ganske samme Betydning og Omfang som den tilsvarende Bestemmelse i § 12 i den almindelige Lønningslov. Jeg troer imidlertid dog, at den ærede næstsidste Taler ikke var ganske vel underrettet, naar han antog, at man ved § 12 havde havt for Digt, at det var facultativt for Finansministeren, om han vilde henvende sig til Fagministeren angaaende et Spørgsmaal, der skulde afgjøres; thi dersom jeg ikke tager feil, har selve Finansministeren udtalt, at han ansaae det for rigtig og hensigtsmæssigt, at der var et Slags Ret nedsat, en Ret, bestaaende af Finansministeren og vedkommende Fagminister, en Ret, som altsaa paa en Maade skulde træde istedetfor Domstolene. Det er de Udtryk, som ere blevne brugte, og jeg finder dem fuldstændig overeensstemmende med, hvad der blev udtalt under Forhandlingerne af den almindelige Lønningslov. Om man nu end i Udtrykket „i fornødent Fald“ kan finde en Antydning af, at det skulde være facultativt, har hele Tanken dog været, at det skulde være obligatorisk for Finansministeren i Forbindelse med vedkommende Fagminister at afgjøre disse Spørgsmaal for de paagjældende Embeds- og Bestillingsmænds Vedkommende. Saaledes vil jo ogsaa udenfor al Tvivl Bestemmelsen i § 12 blive opfattet; thi skulde Finansministeren ville unddrage sig en saadan

Forhandling med den paagjældende Fagminister, behøves blot, at Fagministeren kræver en saadan Forhandling, eller at det Individ, der betragter sig som brøstholden, forlanger den; thi Individet maa upaatvivlelig, naar det er afstaaet fra Afgang til Domstolene, have Ret til at spørge: „Maa jeg faae at vide, om Sagen har været forhandlet mellem de to Ministre, Finansministeren og min Fagminister, og har denne sidste deeltaget i Afgjørelsen?“ Altsaa, Bestemmelsen i § 12 i Lønningsloven — derom troer jeg ikke, man kan have nogen Tvivl — er obligatorisk, det er, som Finansministeren meget rigtig har sagt, der sidder en Ret med Hensyn til disse Spørgsmaal, og den Ret kommer til at afgjøre dem. Den ærede næstsidste Taler meente, at Krigsministeren dog upaatvivlelig vilde raadføre sig med Finansministeren angaaende de Spørgsmaal, der opstod med Hensyn til Lønningsloven, og ligeledes Marineministeren; men dertil maa jeg dog svare, at der er ingensomhelst Anledning for den ansvarlige Krigs- eller Marineminister til at uleilige sin Collega med de Spørgsmaal, der opstaae, undtagen han trænger til og ønsker hans Veiledning, og saa gjør han det administrativt, det gjøres hver Dag, der finder idelig Forhandlinger Sted mellem Finansministeren og de øvrige Ministre; men naar der her er en almindelig Lønningslov, og naar de for Hæren og Flaaden givne Lønningslove udtrykkelig ere undtagne fra denne almindelige Lovs Omraade, veed jeg ikke, med hvilken Ret Krigsministeren, hver Gang det convenede ham, skulde kunne forlange af Finansministeren, at han skulde staae rede til at afgjøre opkommende Spørgsmaal med ham; men det er ved de militære Lønningslove, og implicite ved denne almindelige Lønningslov overdraget Krigsministeren og Marineministeren, hver under sit Ansvar, at afgjøre de derhenhørende Spørgsmaal; saaledes lyde de paagjældende militære Lønningslove, og dert har den almindelige Lønningslov saa meget mindre forandret Noget, som